

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121577770
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Holická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121577770.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Holickej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Jany Vlčkovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, proti žalovanému: Y. T., nar. XX.XX.XXXX, Y. XXX/X, L. Y. R., o zaplatenie 539,56 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 24. februára 2023, č. k. 27Csp/23/2022-91, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 539,56 € s príslušenstvom a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 52 ods. 3 a 4, § 54 ods. 2, § 524 ods. 1, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka; § 497 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy; § 2 písm. g) a i) zákona č. 129/2010 Z.z.; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Tatra banka, a.s. uzavrela dňa 27.10.2014 so žalovaným Zmluvu o vydaní súkromnej kreditnej karty VISA, na základe ktorej poskytla žalovanému úver (revolvingový) s úverovým rámcom 650,- €. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v mesačných splátkach, výška mesačnej splátky je podľa zmluvy voľiteľná, avšak musí byť zaplatená aspoň minimálna výška splátky. Podľa zmluvy, minimálna výška splátky je bankou stanovená minimálna suma vyjadrená pevnou sumou alebo percentom z celkovej dlžnej sumy. Termín splatnosti pravidelných mesačných splátok je v závislosti od typu karty štandardne 17. deň kalendárneho mesiaca alebo 21. deň kalendárneho mesiaca. Konkrétny termín splatnosti mal byť uvedený v mesačnom výpise z kartového účtu, ktorý je klientovi zasielaný. Žalovaný úver riadne a včas nesplácal, a tak právny predchodca žalobcu vypovedal zmluvu listom zo dňa 14.01.2019. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 09.11.2021 právny predchodca žalobcu ako pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku na žalobcu, pričom postúpenie oznámil žalovanému oznámením zo dňa 12.11.2021. Súd prvej inštancie posúdil primárny vzťah, ktorý medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným na základe Zmluvy o vydaní súkromnej kreditnej karty VISA vznikol, ako vzťah spotrebiteľský a uvedenú zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú. Predmetom tohto vzťahu bol úver (revolvingový), ktorý možno označiť za bankový, keďže právny predchodca žalobcu, s ktorým žalovaný zmluvu uzatváral bola banka. Bankový úver na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj osobitnou právnou úpravou vyplývajúcou zo zákona o bankách. V danej

veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému nie je dôvodný z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, keď neboli pri postúpení pohľadávky na žalobcu naplnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca tvrdil, že úverový vzťah bol ukončený výpoveďou zo zmluvy zo dňa 14.01.2019 a doložil výpoveď zo zmluvy s podacím hárkom. Súd prvej inštancie z hľadiska obsahu úkon právneho predchodcu žalobcu označený ako výpoveď zo zmluvy zo dňa 14.01.2019 vyhodnotil, že ide o úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Z obsahu tohto úkonu je zrejmé, že úmyslom právneho predchodcu žalobcu bolo mimoriadne úver zosplatiť, a to ako sa uvádza v texte výpovede „pre nesplatenie dlžnej sumy riadne a včas“, bez ohľadu na jeho označenie. Žalobca k predmetnému úkonu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru priložil len podací hárok. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je jednostranný adresovaný právny úkon, ktorý na to, aby mal účinky musí byť aspoň doručený do sféry možného vplyvu jeho adresáta, t.j. v tomto prípade žalovaného. Žalobca predložením podacieho háruku podľa súdu prvej inštancie nepreukázal, či tento úkon označený ako výpoveď bol doručený do sféry žalovaného a že žalovaný mal možnosť sa s ním oboznámiť. Podací hárok bez riadnej identifikácie o akú zásielku ide (na podacom háruku je uvedené podacie číslo, ale z dokumentu výpoveď nie je zrejmé, že týmto podacím číslom sa označuje práve tento dokument) nepreukazuje bez ďalšieho, že sa mohol žalovaný v týmto úkonom oboznámiť. Nie je teda splnená podmienka účinnosti tohto jednostranného právneho úkonu podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca tak podľa súdu prvej inštancie nepreukázal, že by právny predchodca žalobcu úver riadne zosplatiť. Zároveň nebolo preukázané, že boli splnené podmienky zosplatenia úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca súdu prvej inštancie predložil listinný dôkaz - Upozornenie zo dňa 08.11.2018, ktorým mal byť žalovaný upozornený na omeškanie splátok, avšak v upozornení absentovalo poučenie o možnosti vyhlásiť úver za predčasne splatný v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda žalobca nepreukázal, že predtým, ako vyhlásil úver za predčasne splatný, splnil podmienky podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Na preukázanie účinnosti tohto jednostranného právneho úkonu tiež žalobca nepredložil žiaden dôkaz. Nemohlo tak dôjsť platne k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, teda pohľadávka, ktorá bola predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Tatra banka, a.s. a žalobcom zo dňa 09.11.2021 nebola splatná a zmluvou o postúpení pohľadávky neprešla na žalobcu. V danej veci tak súd prvej inštancie dospel k názoru, že postúpenie pohľadávky z banky na inú osobu, a to aj na osobu, ktorá nie je bankou, je možné realizovať len v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Predpoklady ustanovené zákonom o bankách musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014). Ak zákonné predpoklady nie sú splnené, ide o právny úkon postúpenia contra legem a z toho dôvodu je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách umožňuje banke postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky a po tom, čo je dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatnými. Aj z dôvodovej správy k zákonu o bankách (§ 92 ods. 7) vyplýva, že sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Podľa názoru súdu prvej inštancie, zákonodarca mal na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Tento záver vyplýva z gramatického, ale aj logického výkladu znenia citovaného ustanovenia, pretože zákonodarca umožňuje peňažný záväzok klienta banky alebo časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník v omeškaní postúpiť. Pod formuláciou pohľadávka zodpovedajúca tomuto peňažnému záväzku treba rozumieť nesplácaný zročný dlh. Ak by banka mohla postúpiť akýkoľvek živý úver po uplynutí relatívne krátkej doby v porovnaní s dobou, na ktoré sa úverové vzťahy bežne uzatvárajú, na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska, bolo by to v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k vytvoreniu právne neúnosného vzťahu, kedy by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou neočakávane ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Týmto sa nijako nespochybňuje právo banky postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je však výlučným oprávnením banky, pričom toto oprávnenie môže banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky. Z uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 09.11.2021 za neplatnú. Súd

prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že nebolo možné vyhovieť žalobe z dôvodu, že žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel a teda sú nesporné. Na prejednanie veci súd prvej inštancie nariadil pojednávanie, hoci v danej veci by sa mohlo javiť, že sú splnené podmienky na konanie bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 CSP, vytvoril tak dostatočný priestor pre žalobcu, aby v prípade, že by sa pojednávania zúčastnil, sa po oboznámení s predbežným právnym posúdením súdu prvej inštancie mohol k veci vyjadriť a uplatniť prípadné prostriedky procesného útoku. Ďalej uviedol, že nemal žiadny dôvod na odročenie pojednávania, keď sa žalobca zastúpený advokátom dobrovoľne rozhodol nevyužiť svoje právo zúčastniť sa pojednávania a žalobca nie je oprávnený určovať procesný postup súdu prvej inštancie. V prípade, že by súd nariadené pojednávanie odročil, konal by súčasne nehospodárne a spôsobil prieťahy v konaní. Pojednávanie bolo nariadené práve za účelom vykonania úkonov podľa § 181 ods. 2 CSP, preto k žiadnemu zásahu do práv žalobcu týmto procesným postupom nemohlo dôjsť. Podľa názoru súdu prvej inštancie nejde ani o prekvapivé rozhodnutie, nakoľko žalobcovi právne zastúpenému advokátom, musí byť zrejmé, že bez existencie vecnej legitímácie v konaní nemôže byť úspešný v spore. S poukazom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, nakoľko dospel k záveru, že žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Na základe uvedeného sa už ďalej dôvodnosťou nároku žalobcu z pohľadu dodržania náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nezaoberal. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodoval v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Keďže bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá, úspešný v konaní bol žalovaný. Vznikol mu teda nárok na náhradu trov konania. V súvislosti s týmto konaním mu však žiadne trovy konania nevznikli, a tak mu v súlade so zásadou hospodárnosti nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáha jeho zmeny tak, že odvolací súd vyhovie žalobe a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo prekvapivé. Poukazyval na to, že súd prvej inštancie rozhodol s nariadením pojednávania, pričom však pred nariadením pojednávania došlo za nezmenených skutkových a právnych okolností k vyhovaniu žaloby, a to vydaním platobného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica. K zrušeniu tohto súdneho rozhodnutia došlo z dôvodu, že platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk. Nakoľko Okresný súd Banská Bystrica vyhovel podanej žalobe v skrátenom konaní, žalobca nadobudol legitímne očakávanie, že uplatnený nárok považuje súd za preukázaný a uplatnený dôvodne, pričom s ohľadom na pasivitu žalovaného je rozhodnutie okresného súdu pre žalobcu prekvapivé, a zároveň nepreskúmateľné (s ohľadom na nespornosť všetkých skutkových tvrdení žalobcu), čím sa súd prvej inštancie dopustil nesprávneho procesného postupu. Rovnako v priebehu konania neprezentoval spornosť uplatneného nároku, napr. výzvou na preukázanie skutočností, ktoré by považoval za sporné. Je zároveň potrebné zdôrazniť, že konanie sa riadi zásadou kontradiktórnosti konania a pokiaľ by žalovaný nesúhlasil s podanou žalobou alebo s inými tvrdeniami či dôkazmi žalobcu, mohol v konaní svoje tvrdenia predniesť a preukázať. Nárok žalobcu, ako i všetky ním predložené dôkazy, neboli zo strany žalovaného rozporované, a zároveň sa nejavil žiadny reálny dôvod považovať akúkoľvek skutočnosť ohľadom doručovania písomností a splnenia podmienok pre platné zosplatnenie za nepreukázané alebo sporné, a to i s ohľadom na skutočnosť, že ten istý nárok žalobcu bol už Okresným súdom Banská Bystrica posúdený ako uplatnený dôvodne (vydaním vyššie uvedeného platobného rozkazu). V tejto súvislosti žalobca nepopiera, že právna úprava umožňuje súdu v prípade splnenia zákonných podmienok pokračovať v konaní aj v neprítomnosti účastníkov konania, aj v takomto prípade musí súd dbať na skutočnosť, aby nedochádzalo k porušeniu práv a právom chránených záujmov účastníkov konania, ktoré by malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Súd by mal dbať na takýto postup aj s ohľadom na § 181 ods. 2 CSP, s tým že má určiť, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, a ktoré za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré nevykoná. Pokiaľ súd až v rozhodnutí konštatuje neunesenie dôkazného bremena, resp. porušenia povinnosti vo vzťahu k platnému zosplatneniu a doručovaniu písomností, tak s ohľadom na to, že žalobca nemôže predvídať myšlienkové postupy súdu, súd mal na pojednávaní uviesť svoje predbežné právne posúdenie, pojednávanie odročiť a žalobcu vyzvať na doplnenie skutočností, ktoré mal súd za sporné/nepreukázané. Nemožno súhlasiť so súdom tvrdenou skutočnosťou, že súd na pojednávaní uvádza predbežné právne posúdenie,

kde má žalobca vytvorený priestor na vyjadrenie k takémuto predbežnému právnemu posúdeniu, pričom žalobca zastúpený advokátom sa sám a dobrovoľne rozhodol nezúčastniť pojednávania a odročenie pojednávania by bolo nehospodárne a spôsobilo prieťahy v konaní. Žalobca s ohľadom na predchádzajúce vyhovie žalobe prostredníctvom platobného rozkazu, ktorý bol zrušený len z dôvodu nemožnosti jeho doručenia do vlastných rúk, mal za to, že žaloba je dôvodná čo do rozsahu a výšky, a že ide o nesporné skutkové tvrdenia, nakoľko žalovaný bol absolútne pasívny. Zároveň žalobca nepredkladal ďalšie dôkazy a ospravedlňoval svoju neúčast' na pojednávaní aj z dôvodu hospodárnosti konania a nenavyšovania trov konania voči žalovanému. Uvedený postup súdu prvej inštancie považuje žalobca za porušenie princípu právnej istoty, kedy mal žalobca legitímne očakávanie, že súd nemôže zamietnuť uplatnený nárok z dôvodov, ktoré neboli medzi stranami sporu sporné. Žalovaný v danom prípade nevyjadril pochybnosť o žalobcom uplatnenom nároku, urobil tak napokon len konajúci súd na základe svojvoľného postupu a nerešpektovania základných ustanovení CSP a jeho zásad a princíпов, v zmysle ktorých je koncipovaný. Na podporu svojej argumentácie poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9CoCsp/55/2022 z 23.11.2022. Z postupu konajúceho súdu pred vydaním rozsudku preto nebolo vôbec zrejmé, že by okresný súd hodlal žalobcov nárok čo i len v časti zamietnuť, pričom žalobca z uvedených dôvodov objektívne nemohol predpokladať konkrétny dôvod, pre ktorý by súd považoval nárok za uplatnený nedôvodne. Na základe uvedeného je preto pre žalobcu rozhodnutie súdu veľmi prekvapivé, nespravodlivé a arbitrárne, pričom v súvislosti s uvedeným je preto možné označiť takýto postup konajúceho súdu pred vydaním daného rozhodnutia za svojvoľný, zmätočný a najmä nesprávny. Ak preto okresný súd považoval preukázanie splnenia podmienok pre platné zosplatnenia a doručovania písomností, za nepreukázané, resp. sporné mal žalobcu vyzvať na doplnenie dôkazov, prípade dopytovať žalobcu za účelom vyjadrenia v konaní. Súd však v prejedávanom prípade žalobcu na doplnenie dôkazov, resp. vyjadrenie sa k skutočnostiam, ktoré považoval za sporné, nevyzval, v dôsledku čoho mu odňal možnosť konať pred súdom, nakoľko mu neumožnil vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré napriek nespornosti medzi stranami sporu sám považoval za sporné. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie na prejedávanú vec. Medzi zmluvnými stranami nebolo dohodnuté plnenie v splátkach, v dôsledku čoho nemožno aplikovať § 565 OZ, resp. § 53 ods. 9 OZ. Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 17.10.2014 uzatvorená Zmluva o vydaní súkromnej kreditnej karty VISA č. XXX-XXXXXXX, v zmysle ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový revolvingový úver s výškou úverového rámca 650,- €. Žalovaný neplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a tak právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 14.01.2019 vyzval žalovaného v zmysle § 563 OZ na splatenie celého zostávajúceho dlhu. Žalobca má za to, že z dôkazov v súdnom konaní jednoznačne vyplýva, že v zmluve absentovala medzi pôvodným veriteľom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach na dobu určitú. Čo sa týka dojednaného úveru, tak medzi stranami bol dojednaný revolvingový úver vo forme kreditnej karty - a nie klasický splátkový úver. Ide o úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. V predmetnom prípade tak nebolo dojednané plnenie v splátkach. Štandardná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť bola v tomto prípade len dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom záväzku vzťahu na dobu neurčitú. Na podporu svojej argumentácie odkázal na Občiansky zákonník II. § 451-880. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck. Števček M... [et al.] 2019, 2131 s. V súlade s § 563 OZ preto došlo výzvou zo dňa 14.01.2019 zo strany pôvodného veriteľa k uplatneniu si svojho práva, keď od dlžníka požadoval splatenie dlhu, nakoľko v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až touto výzvou pôvodný veriteľ určil splatnosť predmetného záväzku žalovaného. Žalobca je preto názoru, že pôvodný veriteľ si stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu dlžníkom, a to zaslaním podania zo dňa 14.01.2019. Na základe výpovede zo dňa 14.01.2019 právny predchodca žalobcu vypovedal uzatvorenú zmluvu, čím mu zároveň vznikol voči žalovanému nárok domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov v zmysle § 563 OZ. Opäť na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/250/2014. Ku dňu vyhotovenia výpovede predstavoval dlh sumu vo výške 542,06 €. Žalobca zároveň poukázal na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko podľa jeho názoru nie je vôbec zrejmé, aké úvahy viedli súd k aplikácii predmetných zákonných ustanovení a nevysporiadani sa s vyjadrením žalobcu, kde na túto skutočnosť poukazoval, a na podklade čoho posúdil, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru a ani k platnému postúpeniu pohľadávky. Napadnuté rozhodnutie je tak nepreskúmateľné, čím súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom a porušil žalobcove právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s porušením práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rovnako je žalobca toho názoru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci podľa § 45 ods. 1 OZ. V tomto smere poukázal na právnu vetu judikátu R4/2021 a dostupnú literatúru Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť). Bratislava: Eurokódex, FEKETE I. 2017., str. 686. K obdobným právnym záverom dospel najvyšší súd aj v sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28.01.2011 a sp. zn. 1ObdoV 63/2005 z 30.04.2007. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazuje na to, že žalobca nepreukázal doručovanie výzvy do dispozičnej sféry žalovaného. Vhodenie oznámenia o uložení tejto zásielky na pošte do poštovej schránky s možnosťou si jej vyzdvihnúť v odbernej lehote (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 4Obdo 73/2016 uverejnené v časopise zo Súdnej praxe pod č. 45/2018, príp. uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo 129/2010 uverejnené v systéme ASPI pod č. 27/2011), predsa žalobca preukázal priložením podacieho hárku k výzve. Súd prvej inštancie sa s touto skutočnosťou v odôvodnení - či je podací hárok dostatočným dôkazom doručovania do dispozičnej sféry, vrátane následkov takéhoto doručovania - vôbec argumentačne nevysporiadal. Nie je potom zrejmé, prečo nedal ani odpoveď na kľúčovú otázku v tomto konaní, či a akým spôsobom doručovanie prostredníctvom podacích hárkov vyhodnocoval, resp. ako by mal preukazovať doručovanie. Podľa názoru žalobcu totiž neexistuje žiaden logický ani právny argument, pre ktorý podací hárok nemá kvalitu dôkazu preukazujúceho doručovanie do dispozičnej sféry adresáta. Podľa názoru žalobcu je v konaní právne nesporné, že žalobca relevantne preukázal odoslanie predmetnej výzvy (výpovede) na adresu žalovaného podľa dohody zmluvných strán - a to poštovým podacím hárkom. Žalobca poukazuje, že Slovenská pošta, a.s. od určitého mesiaca roku 2019 umožňuje tzv. online sledovanie zásielok. Napriek tomu, že pre dotknuté výzvy táto služba nefunguje, v čase kedy právny predchodca oznamoval žalovanému postúpenie pohľadávky podaním zo dňa 12.11.2021, táto služba už riadne funguje. Z výpisu online sledovania zásielok Slovenskej pošty dostupnej online (po zadaní napr. RF585279587SK na webovej stránke sledovania zásielok Slovenskej pošty, a.s.: <https://tandt.posta.sk/>) vyplýva, že zásielka bola vrátená, s tým, že adresát je neznámy. Na tomto mieste ale žalobca poznamenáva, že ide o adresu na doručovanie, ktorú uviedol samotný žalovaný, pričom zmenu adresy na doručovanie neoznámil - čím porušil zmluvné podmienky, konkrétne článok IX, bod 9.4. Obchodných podmienok Tatra banky, a.s. pre medzinárodné súkromné kreditné karty. Ako dôkaz odkázal na online web Slovenskej pošty. Uvedené skutočnosti nepovažuje za novoty v konaní, nakoľko za daného skutkového stavu, kedy žalobca preukazoval doručovanie výziev listinnými dôkazmi (podacími hárkami), nemohol rozumne predpokladať, že súd žalobu zamietne, navyiac za stavu nepopretia jediného skutkového tvrdenia žalovaným vo vzťahu k akémukoľvek doručovaniu. Zároveň mu nie je zrejmé, akým spôsobom súd dospel k popretiu základnej zásady doručovania - fikcie doručenia, pričom nie je právne sporné, že sa jedná o zákonom výslovne predpokladaný režim doručovania písomností v akýchkoľvek právnych vzťahoch naprieč súkromným (i verejným) právom. Súd zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti a nepredvídateľnosti, v dôsledku čoho nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na podporu svojho názoru vo vzťahu k podaciemu hárku poukázal na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, a to uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžf 8/2009 zo dňa 06.07.2010, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 174/09-19 zo dňa 24.06.2009; ako aj rozhodnutia krajských súdov, a to uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13CoCsp/43/2020 z 18.05.2021, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9CoCsp/9/2021 z 22.04.2021, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6CoCsp/8/2022 zo 17.05.2022, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoCsp/15/2021 z 28.10.2021. Podľa názoru žalobcu je zjavné, že súdna prax konštantne akceptuje podací hárok ako relevantný dôkaz preukazujúci doručovanie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, či už sa jedná o doručovanie v režime verejného práva alebo súkromného práva (aj spotrebiteľského charakteru). Na základe uvedeného žalobca považuje za preukázané, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu je zmätočné a arbitrárne. Zároveň súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, keď bez relevantného dôvodu nevzal do úvahy žalobcom predložené podacie hárky vo vzťahu k preukázaniu dôjdenia podstatných podaní do dispozičnej sféry žalovaného. Žalobca preukázal doručovanie výzvy do dispozičnej sféry žalovaného, čím postupca splnil všetky podmienky pre platné postúpenie pohľadávky a žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní.

3. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a *contrario* v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Z obsahu spisu ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku proti žalovanému na zaplatenie sumy 539,56 € s príslušenstvom vychádzal zo skutkových tvrdení žalobcu uvedených v žalobe a v jeho podaní zo dňa 20.02.2023, ako aj z predložených listinných dôkazov. Odvolací súd dospel k záveru, že vykonané dôkazy súd prvej inštancie vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP) a dospel tak k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správne právne závery. Pri svojom právnom posúdení vychádzal zo zodpovedajúcich ustanovení Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré aj správne vyložil. Svoje úvahy vedúce k zamietnutiu žaloby riadne odôvodnil v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 CSP, keď s poukazom na zodpovedajúcu právnu úpravu uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil po skutkovej aj právnej stránke, a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie preto nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené. V konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu, ktorým by žalobcovi znemožnil uskutočňovať patriace mu procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

6. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil moment splatnosti dlhu a zároveň dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, nakoľko medzi stranami nebolo dohodnuté plnenie v splátkach, ale boli dojednané opakujúce sa plnenia. Na úvod odvolací súd považuje za potrebné ozrejmiť, aké povinnosti vyplývajú stranám sporu z povinnosti tvrdenia a z dôkazného bremena. Odvolacie konanie je vybudované na systéme neúplnej apelácie. „Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa (ale aj protistrany) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutkových tvrdení a dôkazných návrhov (novoty) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok.“ (porovnaj ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1398). Uplatnenie novôt v odvolacom konaní upravuje § 366 CSP. Žalobca v odvolaní tvrdil, že medzi stranami nebolo dojednané plnenie v splátkach, ale boli dojednané opakujúce sa plnenia. Nepochybne sa jedná o prostriedok procesného útoku v podobe skutkového tvrdenia, tak ako to predpokladá § 149 a § 150 CSP. Ustanovenie § 150 zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. „Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu. Táto sankcia má podobu prehry sporu. Prejaví sa teda v meritórnom rozhodnutí veci. Povinnosť strany sporu tvrdiť má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (článok 8). V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Rozsudok v sporovom konaní (v zásade) zodpovedá tomu, čo strany sporu zhodne tvrdili (§ 186 ods. 2) a (v zásade) nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd však má možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie. Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhli, a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3), prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán (§ 186 ods. 2). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť, resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia. Substancované tvrdenie je také skutkové tvrdenie, ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnu normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je zamietnutie žaloby bez dokazovania. Rovnako platí, že následkom porušenia povinnosti žalovaného substancovane

tvrdiť je, že súd bez toho, aby vykonal dokazovanie, nezohľadní jeho procesnú obranu. Súd nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované. Nesubstancované tvrdenie sa nedá substancovane poprieť.“ (porovnaj ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 615-618).

7. Žalobca v žalobe k vzájomnému vzťahu so žalovaným skutkovo tvrdil, že dňa 17.10.2014 právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným zmluvu, na základe ktorej mu boli poskytnuté peňažné prostriedky, pričom žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu neplnil pohľadávku riadne a včas, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 14.01.2019 vypovedal zmluvu. Na výzvu súdu žalobca doplnil skutkové tvrdenia o výpočet dohodnutých poplatkov, vykonaných operácií na karte a skutkové tvrdenie, že žalovanému bolo poskytnuté povolené prečerpanie vo výške 650,- €. Pokiaľ teda žalobca až v odvolaní tvrdil, že v prejednávanom prípade nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach, ale boli dojednané opakujúce sa plnenia, ide o nový argument, ktorý žalobca neuplatnil pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd poukazuje na to, že nie je známy dôvod, ktorý by mu objektívne znemožňoval jeho uplatnenie v konaní pred súdom prvej inštancie, a teda nespĺňa podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP. Predmetná argumentácia žalobcu je skutková, obsahuje aj skutkové tvrdenie o tom, že medzi stranami boli dojednané opakujúce sa plnenia a nie plnenie v splátkach. Uvedené závery platia obdobne aj pre námietku nesprávneho posúdenia momentu splatnosti dlhu z dôvodu, že na vec nemožno aplikovať § 565, resp. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože medzi stranami nebolo dohodnuté plnenie v splátkach. Okrem toho žalobca pred súdom prvej inštancie nikdy skutkovo netvrdil, kedy sa dlh žalovaného stal splatným. Jediné skutkové tvrdenie bolo, že právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 14.01.2019 vypovedal zmluvu. Žalobca netvrdil, ani po výzve súdu, kedy došlo k splatnosti dlhu. Uvedené skutkové tvrdenia začal produkovať až v odvolaní, t. j. že sa nejedná o úver so splátkami, ale o opakujúce sa plnenie a že výpoveďou určil veriteľ dátum splatnosti. Žalobca v žalobe a ani neskôr v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol všetky podstatné skutkové tvrdenia, uviedol iba že vypovedal zmluvu, ale netvrdil kedy bola výpoveď doručená žalovanému, ani vôbec kedy bola odoslaná. Je síce pravdou, že žalobca k žalobe priložil podací hárok, avšak už z ustanovenia § 132 ods. 2 CSP vyplýva, že opísanie rozhodných skutočností nemožno nahradiť odkazom na pripojené dôkazy. Námietky sú tak nedôvodné, pretože neexistovala objektívna skutočnosť, ktorá by mu bránila splniť si povinnosť uviesť skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci, už pred súdom prvej inštancie. Uplatnené námietky žalobcu tak nespĺňajú podmienky pre uplatnenie novôt v odvolacom konaní tak, ako to predpokladá ustanovenie § 366 CSP.

8. Odvolací súd však považuje za potrebné sa vyjadriť aj k žalobcom tvrdenému druhu úveru. Žalobca zastával v odvolacom konaní názor, že poskytnutý revolvingový úver (úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku) nie je splácaný v splátkach, ale plnenie dlžníka je opakujúce sa plnenie v existujúcom záväzku vzťahu na dobu neurčitú. S uvedeným názorom sa nemožno stotožniť z niekoľkých dôvodov. V prvom rade, už v samotnej zmluve sa operuje so splátkami, aj keď je ich výška voliteľná, musí byť minimálna suma určená v zmluve (čl. V. ods. 5.6. zmluvy). Ďalej súdna prax ohľadom spotrebiteľských úverov dospela k záveru, že: „Ide o postupné čiastkové plnenie, ktoré nie je ani opakujúcim sa, či trvajúcim plnením, ani čiastočným plnením. V prípade takéhoto čiastkového plnenia, ktoré je v literatúre prevažne označované ako plnenie v splátkach, je plnenie vopred rozvrhnuté do čiastkových úsekov, ktoré až ako spoločný celok tvoria dlh. Splatnosť týchto úsekov je však daná samostatne (oddelene), teda každý diel má určenú svoju konkrétnu splatnosť. Celkový predmet záväzku je však vopred kvantitatívne určený, pričom jednotlivými plnenými dielmi sa rozsah celej pohľadávky postupne znižuje. Ide teda o rozloženie zamýšľaného jednorazového plnenia v niekoľkých postupných čiastkových plneniach, taktiež jednorazových, pričom dobu splnenia treba rozlišovať jednak pre plnenie celého záväzku, jednak pre jednotlivé čiastkové plnenie. Dobou splnenia čiastkového plnenia je doba jednorazového splnenia jednotlivéj dávky, dobou splnenia celého záväzku je doba splnenia poslednej dávky - teda poslednej splátky. V prípade čiastkového plnenia veriteľ nemôže žiadať dlžníka o splnenie jednorazové; to však neplatí pre situáciu uvedenú v ustanovení § 565 OZ, v ktorej dlžník včas a riadne nespĺnil niektorú zo splátok, ak to bolo dohodnuté alebo určené v rozhodnutí - tu je veriteľ oprávnený žiadať dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, s ktorou sa dlžník ocitol v omeškaní, pričom toto oprávnenie môže veriteľ uplatniť iba do splatnosti najbližšej budúcej splátky. V takomto prípade dlžník stráca výhodu čiastkového plnenia.“ (ods. 15.1 R 29/2023; ods. 47. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/209/2022 zo dňa 25.01.2024). Právne závery týkajúce sa vnútorného zloženia splátky a náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere

nepochybne platia i v zmluvách o spotrebiteľskom úvere, vyznačujúcim sa revolvingovým charakterom, nakoľko charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere zostáva zachovaný (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/37/2020 zo dňa 29.03.2022 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/205/2021 zo dňa 23.11.2022). Zároveň ani žalobca si nie je istý charakterom úveru, keď v konaní pred súdom prvej inštancie poskytnutý úver označuje ako povolené prečerpanie a v odvolaní už používa označenie revolvingový úver. Ďalej je potrebné uviesť, že aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2014 pri povolenom prečerpaní používa pojem splátka [§ 10 ods. 2 písm. e)]. Z vyššie uvedených právnych záverov vyplýva, že sa nejedná o opakované plnenie, ale o plnenie v splátkach, tak ako to predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch a Obchodný zákonník. Na uvedenom nič nemení ani to, že úver je označený ako úverový rámec. Pokiaľ spotrebiteľ vyčerpá určitú sumu v tomto rámci za dané obdobie, je povinný ju vrátiť, pričom musí zaplatiť pravidelnú minimálnu splátku v dohodnutej sume. Táto splátka potom znižuje celý dlh, ktorý pri pravidelnom splácaní dosiahne nulu, pričom na uvedené nemá vplyv, že v ďalšom období spotrebiteľ čerpá ďalšiu sumu z úverového rámca. Mechanizmus splatenia dlhu zostáva rovnaký. Na záver je už len potrebné dodať, že súd nevidí žiadny rozumný dôvod prečo by sa celá ochrana spotrebiteľa pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, najmä mechanizmu zosplatenia, mala dodržiavať pri všetkých ostatných typoch úveru s výnimkou revolvingového úveru.

9. Žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie otázky, či sa výpoveď dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Zastával názor, že vloženie oznámenia o uložení tejto zásielky na pošte do poštovej schránky s možnosťou si jej vyzdvihnúť v odbernej lehote preukázal priložením podacieho háрку k výzve. Na podporu správnosti tohto názoru poukázal na množstvo (najmä starších) rozhodnutí najvyššieho súdu a ústavného súdu. Súd prvej inštancie uzavrel, že podací hárok bez riadnej identifikácie o akú zásielku ide, nepreukazuje bez ďalšieho, že sa mohol žalovaný s týmto úkonom oboznámiť. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie stotožňuje. Najnovšia súdna prax dospela k záveru, že podací hárok bez ďalšieho nepreukazuje doručenie do dispozičnej sféry adresáta. Najvyšší súd v judikáte R 4/2021, na ktorý odkazuje aj žalobca sa najmä venoval možnosti dojednania fikcie doručenia v spotrebiteľských zmluvách, avšak okrem iného uviedol, že je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať. „Obdobne nie je možné bez ďalšieho relevantného vyvodit', že by výzva nebola obsahom zásielky s podacím číslom F., na obálke ktorej je identifikovaná označením XXXX/LC_ovms_XXXX, zhodným s označením priamo i na danej výzve, doručovanej žalovanému doporučenou zásielkou prostredníctvom pošty s oznámením, že adresát si zásielku v odbernej lehote neprevzal.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/191/2021 z 30.06.2022). „Skutočnosť oboznámenia sa žalovanej s vôľou právneho predchodcu žalobcu by mohla byť preukázaná v prípade, ak by žalobca predložil doručenkou podpísanú žalovanou, príp. oznámenie od pošty, že žalovaná si zásielku v odbernej lehote neprevzala. V danom prípade odvolací súd dostatočne zrozumiteľne uviedol, prečo zo žalobcom predloženého dôkazného prostriedku (podacieho háрку) podľa neho nevyplýval dôkaz o oboznámení sa žalovanej s vôľou právneho predchodcu žalobcu realizovať právo vyplývajúce z § 565 OZ. Je teda zrejmé, prečo sa odvolací súd stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie o nemožnosti akceptovať podací hárok ako relevantný dôkazný prostriedok preukazujúci doručenie zásielky do dispozičnej sféry žalovanej, keď zároveň žalobca v rámci odvolacieho konania nepredložil žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/182/2022 z 29.05.2023). Otázku podacieho háрку dostatočne vysvetlil najvyšší súd aj v rozsudku sp. zn. 2Cdo/182/2022 z 29.05.2023, kde sa venuje teoreticko-právnym aspektom preukazovania dôjdenia úkonu do dispozičnej sféry adresáta aj s ohľadom na možnosť uplatnenia fikcie doručenia. Pre prejednávaný spor je však podstatný záver, že: „Taktiež zásielku nebolo možné považovať za doručení dňom jej vrátenia odosielateľovi, lebo žalobca síce na preukázanie svojho tvrdenia predložil poštový podací hárok, avšak z obsahu spisu nevyplýva, že by predložil vrátenú zásielku s oznámením od doručovateľa, že si adresátka zásielku v odbernej lehote neprevzala, resp. že j u odmietla prevziať, alebo potvrdenie o doručení podpísané žalovanou, keď žalovaná doručenie poprela.“ (ods. 26 rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/182/2022 z 29.05.2023). K námietke dovolateľa, že odvolací súd bez reálneho odôvodnenia neakceptoval podací poštový hárok, ako dôkaz

žalobcu o doručení písomnosti do dispozičnej sféry žalovaného a žiadnym spôsobom neodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšší súd uvádza, že z rozhodnutí súdov nižšej inštancie v ich kompletizujúcej jednote dostatočne jasne vyplýva, že poštový hárok môže byť iba dôkazom o podaní zásielky pošte na prepravu, nie však aj o tom, že sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného, a teda, že by žalovaný mal objektívne možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle právneho predchodcu žalobcu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/46/2022 z 31.07.2024). Žalobca v odvolacom konaní ďalej poukázal na to, že Slovenská pošta, a.s. od určitého mesiaca roku 2019 umožňuje tzv. online sledovanie zásielok, ktorá však pre dotknuté výzvy nefunguje, v čase kedy právny predchodca oznamoval žalovanému postúpenie pohľadávky podaním zo dňa 12.11.2021, táto služba už riadne funguje. Z výpisu online sledovania zásielok Slovenskej pošty dostupnej online (po zadaní napr. RF585279587SK na webovej stránke sledovania zásielok Slovenskej pošty, a.s.: <https://tandt.posta.sk/>) vyplýva, že zásielka bola vrátená, s tým, že adresát je neznámy. Uvedené nepovažuje za novoty, nakoľko nepredpokladal, že súd žalobu zamietne, navyše za stavu nepopretia skutkových tvrdení žalovaným. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že žalobcove úvahy nie sú správne. Z jeho skutkových tvrdení prednesených v konaní pred súdom prvej inštancie nevyplýva, že by tvrdil dátum splatnosti, dátum doručenia ani to, že úver mimoriadne zosplatnil. Jediné skutkové tvrdenie žalobcu je, že žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu neplnil pohľadávku riadne a včas, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 14.01.2019 vypovedal zmluvu. Žalobca netvrdil, či doručil žalovanému výpoveď, ani kedy sa tak malo stať. Zároveň odvolací súd pripomína, že skutkové tvrdenia nie je možné nahradiť odkazom na pripojené dôkazy. Žalobca tak nemôže namietat, že skutkové tvrdenie o tom, že výpoveď bola žalobcovi doručená nie je popreté, pretože také tvrdenie ani nebolo z jeho strany urobené. Z uvedeného hľadiska tak tvrdenie žalobcu o tom, že výpoveď sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného je novým skutkovým tvrdením a nie je v zmysle § 366 CSP prípustné ako novota v odvolacom konaní.

10. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k správne záveru, keď uzavrel, že nebolo preukázané doručenie listiny označenej ako výpoveď do dispozičnej sféry žalovaného. Vzhľadom na to sú námietky žalobcu, že nebolo dohodnuté plnenie v splátkach, ale opakujúce sa plnenia a že dátum splatnosti určil výpoveďou, aj irelevantné, pretože pokiaľ nebolo preukázané doručenie výpovede žalovanému, tak nebolo preukázané ani riadne zosplatnenie úveru právnym predchodcom žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani určenie dátumu splatnosti dlhu výpoveďou, ako tvrdil žalobca v odvolaní. Teda pohľadávka, ktorá bola predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Tatra banka, a.s. a žalobcom zo dňa 09.11.2021 nebola splatná a zmluvou o postúpení pohľadávky neprešla na žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu názoru, že postúpenie pohľadávky z banky na inú osobu, a to aj na osobu, ktorá nie je bankou, je možné realizovať len v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorému sa podrobne venoval v ods. 34. a 35 rozsudku a s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd poukazuje na to, že z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/46/2022 zo dňa 31.07.2024). Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je primárne zásadná skutočnosť (ktorú nemožno opomíňať), že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (zákonnými podmienkami) platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžnikovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta zák. č. 483/2001 Z. z.), aby nedošlo k jeho porušeniu (porovnaj R 4/2021). Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný.

11. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie rozhodol o zamietnutí žaloby na pojednávaní, pričom pred nariadením pojednávania došlo za nezmenených skutkových a právnych okolností k vyhovneniu žaloby, a to vydaním platobného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica, pričom súd v priebehu konania neprezentoval spornosť uplatneného nároku. Pokiaľ súd až v rozhodnutí konštatuje neunesenie

dôkazného bremena, resp. porušenia povinnosti vo vzťahu k platnému zosplatneniu a doručovaniu písomností, tak s ohľadom na to, že žalobca nemôže predvídať myšlienkové postupy súdu, súd mal na pojednávaní uviesť svoje predbežné právne posúdenie, pojednávanie odročiť a žalobcu vyzvať na doplnenie skutočností, ktoré mal súd za sporné/nepreukázané. Žalobca s ohľadom na predchádzajúce vyhovie žalobe prostredníctvom platobného rozkazu, ktorý bol zrušený len z dôvodu nemožnosti jeho doručenia do vlastných rúk, mal za to, že žaloba je dôvodná čo do rozsahu a výšky, a že ide o nesporné skutkové tvrdenia, nakoľko žalovaný bol absolútne pasívny. Uvedeným postupom mal byť porušený princíp právnej istoty. S ohľadom na závažnosť tejto námietky odvolací súd poukazuje na priebeh konania pred súdom prvej inštancie. Žalobca podal dňa 20.12.2021 žalobu s návrhom na vydanie platobného rozkazu v rámci upomínacieho konania. Okresný súd Banská Bystrica dňa 10.01.2022 vydal platobný rozkaz. Platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk, preto bol spor postúpený na Okresný súd Malacky. Okresný súd Malacky výzvou zo dňa 16.01.2023 vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení o tom, koľko žalovaný na úvere čerpal a koľko uhradil. Na výzvu žalobca reagoval podaním doručeným súdu dňa 20.01.2023. Na predvolanie na pojednávanie žalobca reagoval ospravedlnením svojej neúčasti a súhlasom s pojednávaním bez jeho účasti zo dňa 17.02.2023, a to z dôvodu hospodárnosti konania s prihliadnutím na skutkový a právny stav veci. Z uvedeného možno uzavrieť, že žalobca zastúpený kvalifikovaným zástupcom - advokátom bez toho, aby mu v tom bránila objektívna prekážka si sám vybral, že sa pojednávajúci nezúčastní. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že nespornosť skutkových tvrdení nie je zárukou úspechu v spore a aj pri nespornosti skutkových tvrdení môže právne posúdenie viesť k neúspechu žalujúcej strany. V zásade platí, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 CSP je pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný, avšak zároveň sa kladie väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. To, že žalobca vzhľadom na vydaný platobný rozkaz predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/92/2018 z 20.11.2019). „Skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd neupozornil sťažovateľov na to, aby preukázali určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im, slovami sťažovateľov „odopreli... možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno“. Tvrdené nepoužitie rýdzo procesného § 118 ods. 2 OSP v okolnostiach daného prípadu nemohlo predstavovať opísaný protiprávny zásah do v sťažnosti označených práv sťažovateľov.“ (pozri uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012). Neuvedenie predbežného právneho názoru pred pojednávaním nemôže znamenať zásah do práv strany sporu, ktorá sa dobrovoľne rozhodla nezúčastniť sa daného pojednávajú. Naopak postup, ktorý naznačuje žalobca, že súd na pojednávaní, na ktorom vykoná dokazovanie a následne pojednávanie odročí, aby umožnil žalobcovi, ktorý je kvalifikovane zastúpený, aby podal nové návrhy na vykonanie dokazovania, aby mohlo dôjsť k vyhovaniu žaloby, považuje odvolací súd za porušenie princípu rovnosti strán v konaní. Navyše na uvedenú rovnosť musí súd osobitne dbať v prípadoch sporov s ochranou slabšej strany, ako je to v tomto prípade. Ak by súd prvej inštancie postupoval tak, ako navrhuje žalobca, porušil by tým zásadu rovnosti strán v neprospech spotrebiteľa. Zároveň odvolací súd nesúhlasí s tým, že súd prvej inštancie rozhodol prekvapivo za nesporného skutkového stavu. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol všetky podstatné skutkové tvrdenia, odkazoval na pripojené dôkazy (čo odporuje úprave CSP), neuviedol kedy zosplatnil úver, iba tvrdil, že vypovedal, netvrdil dátum splatnosti, uvedené začal tvrdiť až odvolacom konaní, rovnako ako to, že nebolo dohodnuté plnenie v splátkach. V sporovom konaní je zodpovednosť strany za vedenie sporu, ktorá sa prejavuje v povinnosti skutkovo tvrdiť a v dôkaznej povinnosti. Žalobca, navyše zastúpený advokátom si musel byť vedomý týchto povinností, ako aj následkov nezúčastnenia sa pojednávajú. Podstatné skutkové tvrdenia (týkajúce sa splatnosti a doručenia výpovede) neboli žalobcom tvrdené v konaní pred súdom prvej inštancie, žalovaný ich tak nemohol poprieť. Odvolací súd tak nezhliadol pochybenie súdu prvej inštancie pri prejednaní veci na pojednávaní v neprítomnosti žalobcu.

12. Záverom odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú

skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). K obdobným záverom dospel pri interpretácii čl. 6 ods. 1 dohovoru i ESLP, ktorý napr. vo veci Torija v. Španielsko (sťažnosť č. 18390/91) konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy uviesť dôvody pre svoje rozhodnutia, čo však na druhej strane neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná podrobná a vyčerpávajúca odpoveď v rozsahu uspokojujúcom samotného sťažovateľa (III. ÚS 257/2014).

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).